

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **M. P.**,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.,
sídlem Klokotská 103/13, 390 01 Tábor,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **M. Š.**,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Horčicem,
sídlem Politických vězňů 27, 280 02 Kolín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. 097115/2017/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. 097115/2017/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 20 371,74 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Z. n. S. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 5. 2017, č. j. ZRNS/1446/2017/Ru (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla povolena stavba – stáj pro skot na pozemku č. X zjednodušené evidence v katastrálním území Z. n. S. (dále jen „pozemek č. X“), který je součástí pozemku p. č. X podle katastru nemovitostí (*dle obsahu spisu zjevně nejde o pozemek parcelní číslo X v katastrálním území Z. n. S. podle katastru nemovitostí, ale patrně jde o pozemek p. č. X v katastrálním území Z. n. S. - poznámka soudu*).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a porušení ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“), neboť nebyly dostatečně vypořádány její námitky ze dne 14. 2. 2017 a námitky, které uplatnila v odvolání ze dne 23. 5. 2017.
3. Vytýká žalovanému a stavebnímu úřadu, že na některé uplatněné námitky vůbec nereagovali, konkrétně zmiňuje námitku rozporu stavby s územním plánem, námitku povinnosti provedení opatření k minimalizaci vlivů ve stavebním řízení a námitku blízkosti stáje pro skot a rodinného domu žalobkyně. Z těchto důvodů má žalobkyně za to, že žalovaný a stavební úřad postupovali v rozporu se základními zásadami vymezenými ve správním řádu, a zejména požadavky § 3 správního řádu.
4. Žalobkyně dále vytýká žalovanému a stavebnímu úřadu, že se věcně nezabývali námitkami žalobkyně a pouze odkázali na stanoviska dotčených orgánů, která ani na její námitky nereagovala, neboť byla vypracována před jejich uplatněním. K tomu poukazuje zejména na odkaz žalovaného na závazné stanovisko Krajské veterinární správy ve vztahu k odvolací námitce č. 1.1, obecný odkaz na stanoviska dotčených orgánů ve vztahu k odvolací námitce 2.4, na závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru ve vztahu k odvolací námitce č. 3.6 a na stanovisko dotčeného orgánu k zásahu do krajinného rázu ve vztahu k odvolací námitce č. 3.7. V této souvislosti cituje rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011-407, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163, a rozsudek Krajského soudu v P. ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012-38.
5. Žalobkyně vytýká žalovanému nedostatečné vypořádání námitky týkající se umístění hydrantu. Namítá, že se žalovaný nezabýval tím, v jaké vzdálenosti od stavby stáje je hydrant skutečně umístěn a zda tato vzdálenost umožňuje hasební zásah.
6. Žalobkyně považuje za nesmyslné vypořádání námitky spočívající v tom, že nebylo ve stanovené lhůtě do 31. 12. 2016 pravomocně ukončeno územní řízení ve věci umístění přípojky. Žalovaný pouze konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno 14. 11. 2016. Právní moci však nabylo až 17. 3. 2017. Vypořádání námitky dle žalobkyně odporuje § 73 odst. 1 správního řádu.

7. Žalobkyně dále namítá porušení ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Uvádí, že výroková část stavebního povolení v závazných podmínkách 15 až 26 odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů. Její odvolání směřovalo i proti závazným stanoviskům dotčených orgánů, a žalovaný byl tedy povinen námitky postoupit k vyřízení nadřízenému dotčenému orgánu. Namítá, že stavební úřad tím, že sám zamítl její námitky, které směřovaly do působnosti dotčených orgánů, k jejichž vypořádání nebyl kompetentní, aniž je nechal posoudit dotčeným orgánem, porušil zásadu zákonnosti dle § 2 odst. 2 správního řádu a zásadu součinnosti dle § 8 správního řádu.
8. Žalobkyně konečně namítá, že stavební povolení neobsahuje odkaz na ověřenou projektovou dokumentaci stavby a ověřená projektová dokumentace není ani jeho přílohou. K tomu odkazuje na ustanovení § 115 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 152 odst. 3 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (k tomu viz čl. II bod 11 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“).
9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Zdůrazňuje, že předmětem řízení bylo vydání stavebního povolení na stavbu, která byla umístěna samostatným územním rozhodnutím. Ve stavebním řízení se stavební úřad nezabývá otázkami, které měly být řešeny v řízení o umístění stavby. Stavební úřad ani žalovaný se tedy nemohli zabývat otázkami umístění stavby, jejího případného negativního vlivu na okolí a souladu s územním plánem a pouze konstatovali, že bylo vydáno samostatné územní rozhodnutí. Případný negativní vliv stavby na okolí, vzdálenost stavby od hydrantu a vzdálenost zemědělské stavby od obytných budov byly řešeny v územním řízení. Žalobkyní namítané skutečnosti měly být posouzeny v řízení o umístění stavby a stavební úřad se jimi nemohl dle § 114 odst. 2 stavebního zákona věcně zabývat, přičemž i odkaz na souhlasná stanoviska dotčených orgánů byl nadbytečný. Z odvolání ani z žaloby není dle žalovaného zřejmé, jaká stanoviska dotčených orgánů měla žalobkyně napadat a měla být dle názoru žalobkyně přezkoumána v odvolacím řízení. Žalovaný uvádí, že se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k námitkám směřujícím proti vadám projektové dokumentace. Odkaz na projektovou dokumentaci v podmínce pro provedení stavby č. 1 žalovaný považuje za dostačující. Pokud by měla být projektová dokumentace přílohou stavebního povolení, musela by být součástí každého stejnopisu a zasílána všem účastníkům řízení. To neodpovídá ustanovení § 115 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se ověřená projektová dokumentace zašle pouze stavebníkovi, popřípadě vlastníkovi stavby, ani ustanovení § 110 odst. 3 stavebního zákona, které stanoví počet vyhotovení, v nichž se projektová dokumentace stavebnímu úřadu předkládá.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvádí, že žalovaný přes pochybnosti o tom, zda jsou stanoviska dotčených orgánů správná a zda odpovídají skutečnému stavu, na ně pouze odkázal, což nepředstavuje adekvátní vypořádání námitek. Je povinností žalovaného zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Žalovaný napadeným rozhodnutím nepřímou potvrzuje, že informace v závazných stanoviscích odpovídají skutečnému stavu věci, aniž tyto skutečnosti přezkoumal a ověřil. Žalobkyně trvá na tom, že žalovaný si měl vyžádat potvrzení či změnu závazných stanovisek dotčených orgánů, proti nimž námitky směřovaly, od správních orgánů nadřízených správním orgánům příslušným k jejich vydání. Jelikož z námitek žalobkyně je zřejmé, že existují důvodné pochybnosti, že stanoviska neodpovídají skutečnému stavu, byl postup žalovaného v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadala stanoviska

uvedená v podmínkách pro provedení stavby č. 15 až 26. Zdůrazňuje, že namítá absenci odkazu na *ověřenou* projektovou dokumentaci stavby. Odkaz v podmínce č. 1 dle žalobkyně neumožňuje jednoznačnou identifikaci konkrétní projektové dokumentace, neboť neuvádí její datum ani číslo. Je běžné, že v průběhu projektové přípravy je zpracováno několik verzí projektové dokumentace. Podmínka č. 1 je tak dle žalobkyně nekontrolovatelná a nevymahatelná.

11. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) s žalobou nesouhlasí. Má za to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právní úpravou a žalobkyně jím není zkrácena na svých právech. Chov volně se pasoucího skotu je dle osoby zúčastněné ekologicky prospěšnou zemědělskou činností patřící k venkovu. Domnívá se, že stavba stáje a chov krav nemůže mít negativní dopad na žalobkyni a zahradu žalobkyně v jejím spoluvlastnictví. Poukazuje na klesající sklon terénu od domu žalobkyně směrem ke stáji. Uvádí, že námitky žalobkyně byly řádně vypořádány. Námitku ohledně vzdálenosti hydrantu považuje za nedůvodnou a poukazuje na souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru S. k. (dále jen „HZS“). Zdůrazňuje, že stavba je navržena jako ocelová montovaná hala s betonovou podlahou, opláštěním z tvárnice a s malým podílem dřevěných částí. Stáj je určena k chovu masného skotu na pastvě, nikoli k trvalému ustájení k produkci mléka. Způsob chovu nemá zvýšené nároky na použití elektrické energie a není spojen s činnostmi, které představují požární riziko. Domnívá se, že větším požárním rizikem je dům žalobkyně. Za nedůvodnou považuje též námitku absence odkazu na *ověřenou* projektovou dokumentaci.
12. K projednání věci nařídil soud jednání, při němž žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalovaný omluvil neúčast při jednání soudu.
13. Žalobkyně zdůraznila, že v územním řízení byla řada jejích námitek odmítnuta s tím, že budou řešeny ve stavebním řízení. Trvala na tom, že žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné. Odkaz na závazná stanoviska dotčených orgánů nepředstavoval adekvátní vypořádání námitek. Zopakovala, že nebyla správně vypořádána její námitka, v níž namítala, že nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby přípojky elektrické energie, jestliže správní orgány pouze uvedly, že rozhodnutí bylo vydáno. Řada odvolacích námitek žalobkyně směřovala proti věcným okruhům řešeným dotčenými orgány v závazných stanoviscích, a žalovaný si měl proto vyžádat potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jejich vydání. Takto měl dle žalobkyně postupovat zejména v případě stanoviska HZS, neboť žalobkyně namítala nesprávnost údaje o vzdálenosti hydrantu v projektové dokumentaci, a rovněž v případě stanovisek krajské hygienické stanice a krajské veterinární správy, jichž se týkaly námitky ohledně absence sociálního zařízení, žumpy či jímky na kejdu. Jelikož mohou existovat různé verze projektové dokumentace, měla být *ověřená* projektová dokumentace přílohou prvostupňového rozhodnutí v souladu se stavebním zákonem, což se nestalo, a dle žalobkyně tak byla porušena ustanovení § 115 a § 152 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.
14. Osoba zúčastněná na řízení při jednání zopakovala své vyjádření k žalobě. Doplnila, že s ohledem na probíhající řízení dosud nezačala stavbu realizovat. Odmítla, že by stavba měla dopad na žalobkyni.

15. Žalobkyně v reakci na vyjádření osoby zúčastněné poukázala na to, že v projednávané věci nejde o chov volně se pasoucího dobytka, ale o stavbu stáje. Nesouhlasila s tím, že by nebyla stavbou dotčena. Trvá na tom, že vzhledem k blízkosti stáje pro krávy, které budou ustájeny na hluboké podestýlce, aniž by osoba zúčastněná na řízení měla zajištěn dostatek pozemků k pastvě, bude stavbou dotčena, a to zejména imisemi zápachu, mouchami či zvýšením dopravy. Má za to, že stáj je vždy požárním rizikem s ohledem na podestýlku či suchá krmiva. Uvedla, že žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, a bylo tedy na osobě zúčastněné na řízení, zda přistoupí k realizaci stavby v průběhu soudního řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Z obsahu správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení podala 3. 9. 2014 žádost o umístění stavby stáje pro skot na pozemku č. X .
18. V územním řízení byl předložen mimo jiné závazný posudek Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro S. k. (dále též „KVS“) ze dne 13. 5. 2014, č. j. SVS/2014/035951-S, a její vyjádření ze dne 9. 9. 2014 č. j. SVS/2014/066882-S; závazné stanovisko Městského úřadu K. H., odboru životního prostředí, ve věci ochrany ovzduší ze dne 6. 5. 2014, č. j. MKH/028641/2014; vyjádření Městského úřadu K. H., odboru životního prostředí, ze dne 5. 8. 2014, č. j. MKH/048729/2014; souhlas Městského úřadu K. H., odboru životního prostředí, k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 18. 9. 2014, č. j. MKH/057274/2014; souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice S. k. (dále též „KHS“) ze dne 2. 10. 2014, č. j. KHSSC/46312/2014; vyjádření Krajské správy a údržby silnic S. k. ze dne 6. 1. 2015, v němž vyjádřila souhlas s realizací stavby za podmínky, že k zajištění přístupu bude využíván sjezd ze silnice X k rodinnému domu č. p. X; souhlas Krajského ředitelství Police S. k. s úpravou sjezdu/nájezdu ze dne 15. 1. 2015 a souhlasné závazné stanovisko HZS ze dne 29. 1. 2015.
19. Žalobkyně uplatnila v územním řízení při jednání dne 20. 11. 2014 námitky, v nichž namítala mimo jiné rozpor záměru s územním plánem a s požárními předpisy, velkou vzdálenost stavby od hydrantu, brojila proti napojení účelové komunikace a absenci řešení otázky likvidace kejdy a hnojiště. Ve vyjádření k podkladům ze dne 12. 3. 2015 namítala, že nebyly odstraněny nedostatky projektové dokumentace, neboť neřeší bilanci spotřeby krmiv, umístění a počet hnojišť a uvádí nepravdivé údaje o vzdálenosti hydrantu (nejbližší hydrant je dle žalobkyně vzdálen od stavby více než X m). Namítala, že s ohledem na nesprávnost údajů nelze akceptovat souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru S. k. Vyjádřila nesouhlas s napojením umístované účelové komunikace s tím, že sjezd k domu č. p. X nebyl zkolaudován a napojení nesplňuje požadavky na bezpečnost a plynulost silničního provozu (zatačka, rozhledové poměry, sklon, brzdná dráha nákladních vozidel).

20. Stavební úřad vydal 30. 3. 2015 rozhodnutí č. j. ZRNS/1124/2015, o umístění stavby stáje pro skot na pozemku č. X. K námitkám žalobkyně uvedl, že stavba je umístěna v ploše zemědělské podle platného územního plánu a není v rozporu s podmínkami využití, které jsou pro ni stanoveny. Připojení navržené účelové komunikace je zajištěno ke stávající účelové komunikaci zajišťující příjezd pro potřeby výstavby a užívání domu č. p. X dle dokladů z roku X, přičemž dle vyjádření Krajského ředitelství Policie S. k. ze dne 15. 1. 2015 jsou rozhledové poměry v místě vyhovující. Konstatoval, že vyhovující je i rozsah projektové dokumentace. Stanoviska a vyjádření dotčených orgánů byla vyhotovena na základě projektové dokumentace zpracované autorizovanou osobou a stavební úřad jejich správnost nezkoumá. Ohledně nedostatku požární vody a požárně nebezpečného prostoru poukázal na souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru S. k. ze dne 29. 1. 2015 vydané na základě přepracovaného požárně-bezpečnostního řešení stavby.
21. Proti rozhodnutí o umístění stavby podala žalobkyně odvolání. Namítala, že umístění stavby v těsné blízkosti zahrady rodinného domu č. p. X je v rozporu s územním plánem a že projektová dokumentace nebyla řádně doplněna na základě výzvy stavebního úřadu a neumožňovala řádné projednání. K tomu citovala text podání ze dne 12. 3. 2015. Uplatnila námitky proti napojení účelové komunikace a jejímu povrchu, namítala též absenci řešení likvidace splaškových vod, sociálního zařízení pro obsluhu, jímky na kejdu a požární nádrže.
22. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2016, č. j. 026957/2016/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí o umístění stavby potvrdil. Uvedl, že stavební úřad odůvodnil vypořádání námitek žalobkyně. Poukázal na kladná stanoviska hasičského záchranného sboru, odboru životního prostředí, krajské hygienické stanice, krajské veterinární správy a silničního správního úřadu. Konstatoval, že stavba není v rozporu s územně plánovací dokumentací, je umístěna v zemědělské ploše v souladu s přípustným využitím a odstupové vzdálenosti jsou v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Dále uvedl, že územní rozhodnutí nezakládá právo k realizaci stavby, územní rozhodnutí vymezuje stavbu rozsahem, nikoli jejím provedením, a technické provedení stavby bude řešeno ve stavebním povolení. Uvedl, že stavební úřad měl pro přehlednost rozdělit podmínky pro umístění stavby na ty, které se týkají vlastního umístění, a ty, které jsou pro další projektovou přípravu, což nicméně není nezbytné dle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném do 19. 4. 2018 (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Rozhodnutí nabylo právní moci 9. 4. 2016.
23. Osoba zúčastněná na řízení podala dne 4. 5. 2016 žádost o stavební povolení. Výzvou ze dne 23. 5. 2016 byla vyzvána k doplnění žádosti do 31. 7. 2016, tato lhůta byla prodloužena do 31. 12. 2016.
24. Městský úřad K. H., odbor životního prostředí, ve vyjádření ze dne 8. 11. 2016, č. j. MKH/074067/2016, k vodnímu hospodářství uvedl, že souhlasí se stavbou za podmínky, že budou splněny požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, s tím, že provozem stáje nesmí dojít k ohrožení jakosti podzemních ani povrchových vod a řešení likvidace hluboké podestýlky a případné vzniklé látky ohrožující jakost podzemních a povrchových vod musí být řešeny v havarijním plánu. Součástí správního spisu je též souhlas Městského úřadu K. H. k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 18. 9. 2014,

- č. j. MKH/057274/2014, a závazné souhlasné stanovisko Městského úřadu K. H. jako orgánu ochrany přírody ze dne 15. 11. 2016, č. j. MKH/075721/2016, se zásahem do krajinného rázu.
25. Územní rozhodnutí o umístění stavby přípojky elektrické energie bylo vydáno 14. 11. 2016 a nabylo právní moci 17. 3. 2017.
 26. Dne 19. 12. 2016 KVS sdělila, že závazný posudek ze dne 13. 5. 2014 a vyjádření vydané v územním řízení jsou platné pro stavební řízení. V závazném posudku pro územní řízení KVS vyjádřila souhlas se záměrem s odůvodněním, že neodporuje veterinárním předpisům. Ve vyjádření ze dne 9. 9. 2014 uvedla, že zamýšlené posunutí stavby se netýká zájmů chráněných veterinárním zákonem.
 27. KHS vydala 19. 12. 2016 souhlasné závazné stanovisko č. j. KHSSC 66310/2016, v jehož odůvodnění konstatovala, že zásobení vodou je řešeno z nové studny, nepředpokládá se trvalá obsluha, pracovníci zabezpečující provoz jsou vlastníci stavby a zázemí budou využívat v rodinném domě. Projektová dokumentace byla posouzena v souladu s požadavky právních předpisů v oblasti veřejného zdraví.
 28. HZS vydal dne 23. 12. 2016 souhlasné závazné stanovisko ev. č. KH – 415 -1/2016/PD, podle něhož projektová dokumentace splňuje obsahové náležitosti dle § 41 vyhlášky č. 246/2001, stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), ve znění vyhlášky č. 221/2014, a z jejího obsahu plyne, že jsou splněny požadavky požární bezpečnosti dle vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.
 29. Městský úřad K. H. jako orgán ochrany ovzduší vydal 29. 12. 2016 závazné stanovisko č. j. MKH/085444/2016, v němž vyjádřil souhlas s umístěním a stavbou stacionárního zdroje neuvedeného v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší – chovu hospodářských zvířat s celkovou roční emisí amoniaku X t při dodržení technologicko-organizačních opatření ke snižování emisí znečišťujících látek obtěžujících zápachem v podobě ustájení na hluboké podestýlce s pravidelným přistýláním X kg slámy na kus a den a zapravení statkového hnoje pluhem do X hodin od aplikace.
 30. Osoba zúčastněná byla vyzvána k doplnění projektové dokumentace výzvou ze dne 5. 1. 2017.
 31. Krajská správa a údržba silnic S. k. ve vyjádření ze dne 6. 1. 2015 souhlasili s realizací stavby za podmínek specifikovaných ve vyjádření.
 32. Zahájení stavebního řízení bylo oznámeno oznámením ze dne 31. 1. 2017.
 33. Žalobkyně uplatnila námitky 15. 2. 2017. V nich mimo jiné namítala, že projektová dokumentace neřeší, kde bude skladován hnůj před zapravením do půdy, kam bude odtékat močůvka z hluboké podestýlky, likvidaci splaškových vod ze stáje a hygienického zařízení pro obsluhu, zásobování krmivem, hygienické zařízení pro personál, zásobování požární vodou (umístění požární nádrže). Namítala, že dotčené orgány se těmito otázkami nezabývaly a nebylo předloženo stanovisko správce P. V., s. p., ačkoli vzhledem k absenci splaškové kanalizace a šterkovému povrchu příjezdové komunikace a manipulační plochy hrozí ohrožení povrchových a podzemních vod. Uvedla, že námitky uplatnila v územním řízení a byla odkázána na stavební řízení. Dále namítala, že ve lhůtě do 31. 12. 2016 nebylo pravomocně ukončeno územní řízení ve věci umístění přípojky, neboť rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou účastnice M. Š., a dosud tak nenabylo právní moci a přípojku

nelze umístit. Namítala také, že účelová komunikace je umístěna v rozporu s územním plánem a je vyvedena do oblouku komunikace X třídy v rozporu se zásadami bezpečnosti provozu. V katastru nemovitostí není uveden sjezd, na který se hodlá stavebník napojit a provizorní sjezd k objektu třetí osoby dle žalobkyně neumožňuje trvalý provoz nákladních automobilů a traktorů. Namítala, že stavba byla umístěna v blízkosti jejího rodinného domu a ovocné zahrady v rozporu s územním plánem a koncepcí rozvoje města. Pokud již byla stavba takto umístěna, je stavebník povinen provést opatření k minimalizaci jejího vlivu, což projektová dokumentace neřeší. Požadovala, aby k minimalizaci vlivů byly vysazeny vzrostlé stromy a keře k omezení šíření prachu ze šterkové komunikace a před zahájením výstavby umístěny zemní valy v minimální výši tři metry s výsadbou keřů, aby byl odstíněn výhled z jejího domu na stáj, minimalizován hluk z obsluhy stáje a zachován pohled na dominantu zámku v souladu s územním plánem. Namítala absenci hygienického zázemí pro obsluhu stáje s tím, že s ohledem na vzdálenost stáje od domu stavebníka (X m) nepostačuje jeho zajištění v rodinném domě. Namítala, že při hluboké podestýlce, přistýlání X kg slámy na kus skotu d., produkci cca X litrů močůvky d. a vyvážení hnoje d. r. je vyloučeno, aby u stáje nebyla umístěna jímka na kejdu o objemu minimálně X m³, která by byla pravidelně vyvážena. Požadovala, aby bylo stavebníku uloženo postavit nepropustnou jímku. Namítala také, že šterkový povrch komunikace s ohledem na prašnost naruší ovzduší v blízkosti rodinného domu a v důsledku úkapů olejů ze strojů budou ohroženy podzemní a povrchové vod. Namítala také nesprávnost údaje o vzdálenosti hydrantu od stáje v projektové dokumentaci s tím, že jeho vzdálenost činí více než X m, což znemožňuje hasební zásah pomocí hydrantu, a požadovala, aby byla nákladem stavebníka postavena požární nádrž o objemu X m³, neboť zvětšení odstupových vzdáleností dle žalobkyně nedostačuje.

34. Dne 3. 5. 2017 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že zohlednil námitku nedostatku právní moci rozhodnutí o umístění přípojky. Rozhodnutí bylo opomenuté účastníci doručeno a nabylo právní moci. Uvedl, že námitky týkající se umístění stavby, jejího objemového řešení a napojení na komunikaci byly projednány v územním řízení, které bylo ukončeno pravomocným územním rozhodnutím. Námitky absence hygienického zázemí a ochrany před hlukem zamítl s odkazem na závazné stanovisko KHS. Poukázal na to, že se nepředpokládá trvalá obsluha stáje a vlastníci budou využívat zázemí v rodinném domě, přičemž exaktní vzdálenost domu není ve stanovisku uvedena. K námitkám ohledně vzdálenosti od vnějšího požárního zdroje uvedl, že při použití článku 9.3 normy ČSN 730842 nehraje vzdálenost roli a poukázal na souhlasné stanovisko HZS. Námitky ohledně provozu stavby (absence zajištění skladovací kapacity slamnatého hnoje a jímky na kejdu) byly zamítnuty s odkazem na závazný posudek a vyjádření KVS. K námitkám týkajícím se ochrany životního prostředí (prašnosti, zápachu, ochrany vod, přírody a krajiny) stavební úřad odkázal na závazná stanoviska Městského úřadu K. H., odboru životního prostředí.
35. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Namítala, že stavební úřad nereagoval na její námitky, respektive tyto námitky zamítl pouze s odkazem na stanoviska, která byla vydána před uplatněním námitek. Žádala, aby bylo odůvodněno, proč nebylo jednotlivým námitkám vyhověno, a citovala celý text uplatněných námitek. Dále namítala, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky na ni kladené stavebním zákonem. Uvádí, že stavebník předkládal dotčeným orgánům různé verze projektové dokumentace, které neodpovídají verzi archivované stavebním úřadem. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních bodů

36. Soud se nejprve zabýval námitkami nedostatečného vypořádání odvolacích námitek žalobkyně.
37. Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 3 téhož ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
38. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu potom plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).“ Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že [n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
39. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, zdůraznil, že při posuzování nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je nutno postupovat obezřetně a vybrat tyto případy jen vážným vadám rozhodnutí. Zrušením rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost se totiž oddaluje okamžik, kdy bude základ sporu správními soudy s konečnou platností vyřešen, což neprospívá zájmu účastníků řízení na projednání věci bez zbytečných průtahů ani veřejnému zájmu na hospodárnosti řízení. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 2 As 429/2018-25). Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, platí, že je-li z rozhodnutí krajského soudu zřejmé, jak naložil s námitkami účastníků řízení a jakými úvahami se soud řídil, nebude každé dílčí pochybení soudu v odůvodnění jeho rozhodnutí znamenat nepřezkoumatelnost. Nereaguje-li soud na určitou argumentaci žalobce, ovšem jinak je zřejmé, jak s danou námitkou ve výsledku naložil, neznámá tento drobný procesní nedostatek nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Podle Ústavního soudu totiž není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. Nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, pak uvádí, že povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznámá, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Uvedené závěry se obdobně uplatní i při posuzování (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38,

[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. (srov. též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).

40. V projednávané věci žalovaný posoudil námitky žalobkyně jako liché z důvodu, že směřovaly proti umístění stavby, o němž bylo pravomocně rozhodnuto v samostatném řízení. Tento závěr dopadá též na námitky, které se týkaly rozporu umístění stavby s územním plánem a její vzdálenosti od nemovitostí žalobkyně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tímto způsobem vyjádřil též k námitce žalobkyně, v níž namítala, že je-li stavba již umístěna, je povinností stavebníka provést opatření k minimalizaci vlivů, přičemž konkrétně zmínila opatření spočívající v umístění zemních valů a výsadbu zeleně. Uvedl, že otázka snížení vlivu stavby na okolí (prachu z komunikace, ztráty pohledu, hluku) včetně případného vybudování zemních valů byla či měla být řešena v předchozím územním řízení, a proto k ní nelze ve stavebním řízení přihlížet. Toto odůvodnění navazovalo na předchozí vypořádání námitek, v jehož rámci žalovaný opakovaně poukázal na ustanovení § 114 stavebního zákona, podle něhož nelze přihlížet k námitkám účastníků řízení, které mohly být uplatněny při územním řízení. Stejným způsobem žalovaný reagoval i na námitky týkající se umístění příjezdové komunikace (námitky uplatněné žalobkyní pod bodem 3.1) a zásobování požární vodou. Z napadeného rozhodnutí je tedy patrné, z jakého důvodu považoval žalovaný tyto námitky uplatněné žalobkyní ve stavebním řízení za liché.
41. Soud souhlasí s žalovaným, že námitky rozporu s územním plánem, jakož i námitky, které se týkaly umístění stavby v blízkosti nemovitostí žalobkyně a s tím spojených požadavků žalobkyně na opatření eliminující vliv stavby v podobě zemních valů měly být (a částečně i byly, pokud jde o námitky rozporu záměru s územním plánem) uplatněny žalobkyní v územním řízení. K tomu soud odkazuje zejména na § 90 písm. a), b) a e) stavebního zákona, podle nichž v územním řízení stavební úřad posuzuje mimo jiné, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení, přičemž podle § 92 odst. 1 stavebního zákona se v územním rozhodnutí schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území a podmínky pro další přípravu a realizaci záměru. Z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), b) a f) vyhlášky č. 503/2006 Sb. vyplývá, že rozhodnutí o umístění stavby obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí mimo jiné soulad umístění stavby s cíli a úkoly územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, urbanistické a architektonické podmínky pro zpracování

projektové dokumentace, která bude řešit začlenění stavby do území, zachování civilizačních, kulturních a přírodních hodnot v území, ochranu veřejného zdraví a životního prostředí a ochrana práv a právem chráněných zájmů vztahujících se k nemovitostem. Tomu odpovídá též rozsah a obsah dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby, která má řešit vliv stavby na okolní stavby a pozemky a ochranu okolí, vegetaci a související terénní úpravy, vliv na životní prostředí (ovzduší, hluk, voda, odpady a půda), hygienické požadavky na stavby, včetně řešení vlivu stavby na okolí (hluk, prašnost) [příloha č. 1 vyhlášky 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), zejména body B.1 písm. e), B.2.2 písm. a), B.2.10, B.5, B.6]. Ve stavebním řízení se k těmto námitkám ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží, a žalovaný proto nebyl povinen se jimi věcně zabývat. Ve vztahu k těmto námitkám se pak ani z rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. 026957/2016/KUSK, nepodává, že by žalovaný ve fázi rozhodování o umístění stavby žalobkyni odkázal s jejich řešením na stavební řízení. Stejně tak nebylo možné ve stavebním řízení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlídnout k námitkám žalobkyně týkajícím se způsobu napojení zpevněné účelové komunikace na komunikaci (spočívajícím v tom, že stávající sjezd, přes který má být komunikace napojena, není vyznačen v katastru nemovitostí a svým provedením vylučuje provoz nákladních automobilů a traktorů), neboť i tato námitka mohla být a byla žalobkyní uplatněna v územním řízení. K tomu soud odkazuje na ustanovení § 90 písm. d) stavebního zákona, podle něhož v územním řízení stavební úřad posuzuje též soulad záměru s požadavky na dopravní infrastrukturu, a § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se stavby podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na pozemní komunikace, přičemž připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Zpevněná účelová komunikace byla spolu se stavbou stáje umístěna pravomocným územním rozhodnutím, přičemž obsahově shodnou námitkou žalobkyně uplatněnou v územním řízení se stavební úřad, byť ve stručnosti, v územním rozhodnutí zabýval. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011-344, bylo by v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak derogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí.

42. Rovněž otázky týkající se architektonického řešení, včetně barevného řešení, náleží svou povahou do územního řízení [viz § 90 písm. b) stavebního zákona, § 9 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb. a obsah dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby dle přílohy č. 1 vyhlášky 499/2006, zejména bod B 2.2 písm. b)]. Z tohoto důvodu nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, že žalovaný odkázal na souhlas Městského úřadu K. H., odboru životního prostředí, se zásahem do krajinného rázu ze dne 15. 11. 2016 v návaznosti na odvolací námitku pod bodem 3.7 (absence řešení barevnosti stěn a vrat stáje v projektové dokumentaci) a námitkou se po věcné stránce blíže nezabýval, jestliže žalobkyně nenamítala nesoulad projektové dokumentace s pravomocným územním rozhodnutím.
43. Pokud jde o odkaz žalovaného na závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru ve vztahu k odvolací námitce 3.6, je třeba poznamenat, že otázka zajištění potřebného množství požární vody a odstupových vzdáleností se řeší již v územním řízení při

rozhodování o umístění stavby, jak uvedl žalovaný k námitkám žalobkyně pod bodem 2.4 [viz obsah dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby dle přílohy č. 1 vyhlášky 499/2006, bod B 2.8, § 31 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném do 31. 12. 2017 a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění zákona č. 268/2011 Sb., rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 30. 3. 2015, č. j. ZRNS/1124/2015, a souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany Hasičského záchranného sboru S. k. ze dne 29. 1. 2015]. Považovala-li žalobkyně zvětšení odstupových vzdáleností stáje s ohledem na vzdálenost hydrantu (z důvodu nezajištění potřebného množství vody podle ČSN 73 0873 ve smyslu čl. 9.3 ČSN 73 0842 dle požárně bezpečnostního řešení stavby) za nedostatečné z hlediska požární bezpečnosti a měla-li za to, že je nezbytné vybudování požární nádrže, měla tyto své námitky uplatnit v územním řízení. To žalobkyně ostatně učinila a již v územním řízení uplatnila námitky týkající se vzdálenosti umísťované stavby od hydrantu (viz námitky žalobkyně uplatněné při jednání dne 20. 11. 2014, její vyjádření ze dne 12. 3. 2015 došlé stavebnímu úřadu 17. 3. 2015 a odvolání proti územnímu rozhodnutí, v němž na tyto námitky odkazuje). Jestliže žalobkyně nesouhlasila se způsobem, jímž byly tyto její námitky v územním řízení vypořádány, mohla se bránit žalobou proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti územnímu rozhodnutí a územní rozhodnutí potvrzeno. Pokud žalobkyně ve stavebním řízení uplatnila námitku, která byla (byť nikoli zcela shodně) uplatněna v územním řízení, respektive mohla být v územním řízení uplatněna, šlo o námitku, k níž se ve stavebním řízení ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží, a žalovaný nebyl povinen se jí věcně zabývat, jestliže žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které nemohla uplatnit dříve, respektive netvrdila, že by se podmínky, pokud jde o zdroje požární vody, oproti územnímu řízení změnil. Žalobkyně ostatně v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem nepředložila důkazy, které by dostatečnost zjištění skutkového stavu, pokud jde o požární řešení, zpochybňovaly. Nelze přitom přehlédnout, že požárně bezpečnostní řešení stavby vychází z toho, že není zajištěno potřebné množství požární vody podle ČSN 73 0873, pokud jde o vzdálenost vnějších odběrních míst (a proto byla dle čl. 9.3 ČSN 73 0842 zvětšena odstupová vzdálenost o X % její velikosti). Pokud žalovaný nad rámec uvedeného poznamenal, že mylný údaj o vzdálenosti hydrantu nemůže mít vliv na závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru S. k. ze dne 23. 12. 2016, nemůže mít tato skutečnost s ohledem na výše uvedené vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí.

44. K namítanému porušení § 149 odst. 4 správního řádu soud s ohledem na značnou obecnost této žalobní námitky obecně konstatuje, že nedostatek postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu nemůže sám o sobě mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže nebylo možné k námitkám podle § 114 odst. 2 stavebního řádu přihlížet. Pokud byly takové námitky ve stavebním řízení uplatněny, nebylo povinností správních orgánů k nim přihlížet, a proto nedostatek postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu nemůže sám o sobě mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. To se v projednávané věci týká zejména závazného stanoviska HZS. Žalobkyně nenamítala žádné nové skutečnosti, která nemohla uplatnit dříve, respektive změnu podmínek, za kterých bylo vydáno závazné stanovisko HZS v územním řízení, pokud jde o vzdálenost stavby od vnějšího odběrního místa (§ 4 odst. 4 stavebního zákona). Soud připomíná, že podle § 4 odst. 5 stavebního zákona se ve stavebním řízení nepřihlíží k závazným stanoviskům dotčených orgánů ve věcech, o kterých bylo rozhodnuto v územním rozhodnutí, nejde-li o závazné stanovisko

uplatněné na základě nově zjištěných a doložených skutečností podle § 4 odstavce 4 stavebního zákona.

45. Soud se nicméně ztotožnil s žalobkyní, že ve vztahu k některým námitkám žalobkyně nelze mít odůvodnění žalovaného za dostatečné, a to zejména ve vztahu k námitkám, které se týkaly ohrožení vod, likvidace odpadních vod a technologického řešení stavby.
46. Žalobkyně v řízení namítala, že nebyla vyřešena likvidace hnoje a odtékání močůvky s tím, že dle žalobkyně není možné, aby při hluboké podestýlce s ohledem na předpokládanou produkci močůvky a kejdy a přistýlání X kg slámy na kus skotu d. (dle podmínek závazného stanoviska Městského úřadu K. H. ze dne 29. 12. 2016) byl vyvážen hnůj d. r., aniž byla umístěna jímka. Dále namítala, že nebyla vyřešena likvidace zbytků krmiv (riziko vsaku silážních šťáv do podloží, zápachu) a čištění krmného stolu, likvidace splaškových vod ze stáje a hygienické zařízení pro obsluhu stáje. Namítala také, že následkem šterkového povrchu příjezdové účelové komunikace bude prašnost negativně ovlivňovat ovzduší v blízkosti jejího rodinného domu a že s ohledem na šterkový povrch příjezdové komunikace a ostatních zpevněných ploch, jakož i absenci řešení likvidace splaškových vod mohou být ohroženy povrchové a podzemní vody. Žalobkyně přitom současně namítala, že byla s námitkami v územním řízení odkázána na stavební řízení.
47. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na námitky žalobkyně týkající se ohrožení vod, povrchu přístupové komunikace, absence řešení likvidace zbytků krmiv a odpadních vod nereagoval. Žalovaný pouze konstatoval, že k otázkám odvodu splaškových vod, úkapů oleje a prašné komunikace se dotčené orgány vyjádřily při vydání územního rozhodnutí. Jelikož projektová dokumentace je v souladu s pravomocným územním rozhodnutím a závaznými stanovisky, nelze tyto skutečnosti dle § 114 stavebního zákona namítat. Z napadeného rozhodnutí však neplyne, v jakých konkrétních stanoviscích dotčených orgánů a jakým způsobem měly být tyto otázky v územním řízení řešeny.
48. Nelze též přehlédnout, že žalobkyně namítala, že v územním řízení nebyly její námitky vypořádány a byla odkázána do fáze stavebního řízení. Ani na tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nereagoval. Žalovaný přitom v rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 17. 3. 2016, č. j. 026957/2016/KUSK) sice obecně konstatoval, že stanoviska dotčených orgánů jsou kladná, současně však zdůraznil, že územní rozhodnutí vymezuje stavbu pouze rozsahem, nikoli jejím provedením, a že technické provedení stavby bude řešeno ve stavebním řízení, přičemž námitkami, které nesměřovaly proti umístění stavby *stricto sensu* (včetně povrchu komunikace či absence řešení nakládání s odpadními vodami) se věcně nezabýval. Žalovaný tím nepřímou ve svém pravomocném rozhodnutí vyjádřil, že námitkami týkajícími se technického provedení stavby (technického řešení a technologického zařízení) se bude věcně zabývat až ve stavebním řízení. Nelze také přehlédnout, že Městský úřad K. H., odbor životního prostředí, ve vyjádření ze dne 5. 8. 2014 v územním řízení jako příslušný orgán státní správy ve vodním hospodářství pouze uvedl, že se záměrem souhlasí za podmínky, že budou splněny požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb., a požadoval, aby byla projektová dokumentace předložena k posouzení. Za této situace bylo třeba, aby se žalovaný podrobně vyjádřil k tomu, co konkrétně bylo možné, respektive nebylo možné namítat v územním řízení a potažmo ve stavebním řízení.
49. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí k námitkám žalobkyně týkajícím se prašnosti a ochrany vod pouze konstatoval, že ke stavbě byla vydána závazná stanoviska Městským

úřadem K. H., odborem životního prostředí. Ani toto vypořádání nelze považovat za dostatečné. Městský úřad K. H. jako příslušný orgán státní správy ve vodním hospodářství ve vyjádření ze dne 28. 11. 2016 pouze sdělil, že se záměrem souhlasí za podmínky, že budou splněny požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb. a provozem stáje nedojde k ohrožení jakosti podzemních ani povrchových vod. Požadoval, aby řešení likvidace hluboké podestýlky a případné vzniklé látky ohrožující jakost podzemních a povrchových vod bylo řešeno v havarijním plánu. Z obsahu správního spisu neplyne, že by ve věci bylo vydáno závazné stanovisko ve smyslu § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2018 Sb (dále jen „vodní zákon“). Není přitom zřejmé, zda a případně jakým způsobem byl posouzen soulad stavby s požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb., zejména ustanovení § 6 odst. 1 a 3 této vyhlášky, a zda, případně jak bylo posouzeno, zda provozem stáje s ohledem na její technické a technologické řešení stavby nebudou ohroženy povrchové či podzemní vody.

50. Těmito otázkami bylo přitom třeba se zabývat i ve fázi stavebního řízení s ohledem na ustanovení § 5 odst. 3 vodního zákona, z něhož vyplývá, že při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání jsou stavebníci povinni podle charakteru a účelu užívání těchto staveb je zabezpečit odváděním, čištěním, popřípadě jiným zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem, přičemž bez splnění těchto podmínek nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby. Toto ustanovení se vztahuje právě i na fázi provádění stavby, tj. stavební řízení.
51. Ačkoli je tedy v projednávané věci třeba vycházet z toho, že bylo pravomocně rozhodnuto o umístění stavby, musí se stavební úřad zabývat i tím, zda s ohledem na uplatněné námitky a způsob jejich vypořádání v územním řízení není na místě (v mezích pravomocného rozhodnutí o umístění stavby) stanovit podmínky pro provedení stavby nebo pro její užívání vzhledem k jeho předpokládaným budoucím účinkům (§ 111 odst. 2 a § 115 odst. 1 stavebního zákona). Nelze přitom vyloučit možnost dotčení žalobkyně na právech v důsledku tvrzeného ohrožení podzemních či povrchových vod stavbou stáje či imisemi spojenými s užíváním této stavby (např. prach či zápach).
52. Obdobně pak nelze považovat za dostatečné ani vypořádání dalších námitek žalobkyně, které směřovaly proti technickému a technologickému řešení stavby, včetně vypořádání námitek nedostatku řešení odtékání močůvky z hluboké podestýlky (tvrzená nemožnost řešení spočívajícího v betonové nepropustné podlaze při absenci jímky na kejdu a předpokládaném vyvážení hnoje d. r. a požadavku na přistýlání X kg slámy na kus d. tak, jak vyplývá ze závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší ze dne 29. 12. 2016) a likvidace zbytků krmiva toliko odkazem žalovaného na závazný posudek KVS ze dne 13. 5. 2014 vydaný v územním řízení, který na námitky žalobkyně nikterak nereagoval. Konkrétní požadavek na množství slámy pro přistýlání, na který žalobkyně poukazovala, pokud jde o otázku likvidace chlévské mrvy, byl ostatně vysloven až ve stavebním řízení. S přihlédnutím k rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016 bylo ve stavebním řízení na místě i tyto námitky žalobkyně podrobněji posoudit, odůvodnit, co konkrétně bylo či nebylo možné namítat v územním a stavebním řízení a zvážit, zda nebude třeba stanovit podmínky pro provedení pravomocně umístěné stavby či její užívání. Nelze též přehlédnout, že ustanovení § 56 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně

některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů, předpokládá, že závazný posudek bude podkladem právě ve stavebním řízení.

53. K námitce nedostatečného vypořádání námítky žalobkyně uplatněné 14. 2. 2017, v níž žalobkyně namítala, že do data stanoveného ve výzvě (31. 12. 2016) nebylo pravomocně ukončeno územní řízení na přípojku elektro, soud uvádí, že z prvostupňového a z napadeného rozhodnutí, byť implicitně, vyplývá, že stavební úřad a žalovaný považovali za podstatné, že pravomocné rozhodnutí existovalo k okamžiku vydání jejich rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci 17. 3. 2017). Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí vysvětlil, že v návaznosti na námitku žalobkyně, ze které se podávalo, že předmětné rozhodnutí nebylo doručeno jednomu z účastníků, bylo rozhodnutí dodatečně tomuto účastníku doručeno a nabylo právní moci. Soud připomíná, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Vypořádání námitek je s tímto plně v souladu. Nelze přitom přehlédnout, že žalobkyně v odvolání konkrétně proti vypořádání této námítky stavebním úřadem nebrojila (v odvolání pouze obecně namítala, že stavební úřad její námítky odmítl s odkazem na stanoviska dotčených orgánů, což však zjevně nebyl případ této námítky, a dále zkopírovala přesný text uplatněných námitek, v jehož závěru je zdůrazněno, že rozhodnutí o umístění stavby přípojky dosud nenabylo právní moci). Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že na základě odvolání žalobkyně podrobněji nerozvinul argumentaci stavebního úřadu. Dále soud poznamenává, že dílčí nedostatek odůvodnění nemůže být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, jestliže nemohl mít vliv na jeho zákonnost. Z obsahu správního spisu se nepodává, že by byl stavebník pod hrozbou sankce v podobě zastavení řízení výslovně vyzván k předložení pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o umístění přípojky elektrické energie ve stanovené lhůtě. I pokud by tomu tak bylo, nebylo by možné klást k jeho tíži pochybení stavebního úřadu při doručování rozhodnutí o umístění přípojky a považovat nepředložení pravomocného rozhodnutí vydaného tímž stavebním úřadem za vadu žádosti, která by mohla bránit pokračování ve stavebním řízení a odůvodnit jeho zastavení. Jak bylo shora uvedeno, v projednávané věci rozhodnutí o umístění stavby přípojky nabylo právní moci před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a k okamžiku vydání rozhodnutí byl tedy stavební úřad povinen z něj vycházet.
54. Vzhledem k výše uvedenému tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostalo požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, neboť vypořádání některých námitek žalobkyně není přezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Námitka žalobkyně je proto částečně důvodná.
55. Ve vztahu k námitkám, jimiž se měl žalovaný zabývat podrobněji, a které svým obsahem směřovaly proti závaznému posudku KVS dle § 56 veterinárního zákona, respektive závaznému stanovisku KHS, bude na žalovaném, aby zvážil, zda bude na místě postup dle § 149 odst. 4 správního řádu, případně vysvětlil, proč neshledal důvody pro daný postup.
56. Pokud žalobkyně vytýká prvostupňovému rozhodnutí, že neodkazuje na *ověřenou* projektovou dokumentaci, pak je třeba připomenout, že k jejímu ověření dochází až po nabytí právní moci [§ 115 odst. 3 stavebního zákona], a nelze tedy stavebnímu úřadu vytýkat, že neodkazuje na *ověřenou* projektovou dokumentaci, ale toliko projektovou dokumentaci v něm jinak specifikovanou. Teprve po nabytí právní moci stavebního povolení ověří stavební úřad projektovou dokumentaci stavby a jedno vyhotovení ověřené projektové dokumentace zašle stavebníkovi spolu se štítkem obsahujícím identifikační údaje o povolené stavbě a stavebník je dle § 152 odst. 3 písm. c) stavebního zákona povinen

zajistit, aby na stavbě nebo na staveništi byla k dispozici ověřená dokumentace stavby. Soud souhlasí s žalovaným, že zákon nevyžaduje a nepředpokládá, že by projektová dokumentace měla být přílohou stavebního rozhodnutí [§ 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. k náležitostem stavebního povolení a § 110 odst. 3 stavebního zákona, pokud jde o počty vyhotovení, v nichž se předkládá projektová dokumentace]. Námitka žalobkyně tedy není důvodná. Pokud žalobkyně namítá neurčitost odkazu, jde o námitku uplatněnou v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. po lhůtě pro podání žaloby, k níž nelze přihlídnout. Soud pro úplnost poznamenává, že i pokud by námitka byla rozšířením včasného žalobního bodu, nelze s ohledem na obsah správního spisu, v němž se nachází jediná projektová dokumentace předložená ve stavebním řízení (vypracovaná v z. X, doplněná o výpočet emisí amoniaku z p. X a dokumentaci elektroinstalace z l. X) považovat v projednávané věci odkaz na projektovou dokumentaci v podmínkách prvostupňového rozhodnutí za neurčitý.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

57. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu jsou v dalším řízení správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení čtyři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsal žaloby, sepsal repliky a účast při jednání soudu. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 12 400 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 1 200 Kč. Dále soud zástupci žalobkyně přiznal náhradu ve výši 356,81 Kč za cestovní výdaje odpovídající cestě automobilem z J. u P. (sídlo pobočky advokátní kanceláře zástupce žalobkyně) k jednání u zdejšího soudu a zpět. Vzdálenost mezi sídlem pobočky a zdejším soudem činí 31 kilometrů. Zástupce žalobkyně se k soudu dopravoval osobním automobilem značky V. G. V. registrační značky X se spotřebou pohonných hmot v kombinovaném provozu 5 litrů/100 kilometrů při ceně benzínu 33,10 Kč za litr a při sazbě základní náhrady za 1 kilometr jízdy ve výši 4,10 Kč podle vyhlášky č. 333/2018 Sb. Soud také přiznal zástupci žalobkyně náhradu za promeškaný čas strávený cestou ve výši 400 Kč, neboť cesta z J. u P. ke zdejšímu soudu trvá podle internetové stránky www.mapy.cz v ideálních podmínkách 32 minut, tj. při každé ze dvou cest se jedná o dvě započaté půlhodiny při sazbě 100 Kč za každou započatou půlhodinu podle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování

a z náhrad, tedy z částky 14 356,81 Kč, ve výši 3 014,93 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 371,74 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

59. O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jí neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí mohly vzniknout náklady, a neshledal ani existenci žádných důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu